

Raamattulentosarja
SANASTA TIEN LÖYTÄÄ
Sievissä 9. lokakuuta 2015
www.sanaveli.com
veli.tuomi@gmail.com

75. Raamattuluento: Elämä Hengessä

Alkurukous: Herra, anna viisaus puhujalle ja kuulevat korvat kuuntelijalle. Kirkasta tahtosi meille. Neuvo tälläkin luennolla lapsiasi oikeaan elämään Hengessäsi. Anna kuulijan löytää vapaus ja ilo masentuneen hengen sijaan ja mahdollisten taakkojen alle.

Johdanto

Kauan minä etsin ja kauan odotin vastausta, mutta aina sama tulos: en ymmärtänyt. En kerta kaikkiaan ymmärtänyt, mitä on elämä Hengessä? Miten olisin ymmärtänytään kun ei kukaan opettanut. Mitä se on kun kuolla pois synnistä? Mitä on kuolla Kristuksen kanssa? Niitä kyselin pitkien vuosien ajan. Tuli vain lisää uusia kysymyksiä. Ja kukaan ei osannut auttaa, tai minä en vain ymmärtänyt. Vuodet kuluivat. Moni saarnaaja puhui tuona aikana hyvin parannuksesta. Moni oli taitava puhuessaan Kristuksen rististä. Joku taisi hyvin opettaa parannuksen ja uudestisyntymisen välttämättömyydestä. Joku osasi selittää mitä tarkoittaa vanhurskauttaminen ja vanhurskaaksi tuleminen. Paljon on yhä olemassa hyviä pääsiäissaarnaajia. Toki liian vähän on heitäkin.

Mutta vähän, aivan liian vähän, on oikeita helluntaisaarnaajia, niitä jotka puhuvat helluntain ihmeestä, puhuvat Hengen voimasta ja uudesta elämästä Hengessä. En puhu tässä nyt helluntaiherätyksen saarnaajista. Tämä kysymys on paljon suurempi. Sillä kuka puhuisi aikanamme oikein Hengessä vaeltamisesta? Kuka opettaisi elämää Hengen yhteydessä?

On tämä outoa ja kummallista: usein nekin jotka puhuvat henkikasteesta ja Hengellä täyttymisestä, puhuvat vain jostakin kokemuksesta, joka pitäisi saada että täyttäisi oikean uskovan mitat. Miksi he eivät puhu siitä, mitä on vaeltaa ja elää Hengessä? Miten elämä Hengessä saadaan? Mitä on Hengen antama vapaus? Mitä on olla vapaa laista? Vai onko niin, että moni puhuja ei vain kerta kaikkiaan tiedä vastauksia kysymyksiin?

Itse ymmärsin ainakin sen että oli mentävä uudelleen ja uudelleen apostoli Paavalin jalkojen juureen kuuntelemaan hänen opetustaan. Mutta miksi hän puhuu niin, etten ymmärrä? Vai onko se vain niin että kun sitten kerran puhun tästä omille kuulijoilleni, he eivät ymmärrä vuorostaan tätä puhetta? Herra armahtakoon.

Perustus

Nyt jo jotain tiedän. Hengessä eläminen ja vaeltaminen vaativat perustukseksi sen minkä Jumala yksin on asettanut. Muut perustukset sortuvat ja pettävät.

Kaiken perusta on Jeesus Kristus. Hänessä tullaan vanhurskaaksi ja hänessä on myös vaellettava. *”Perustus on jo laskettu, ja se on Jeesus Kristus. Muuta perustusta ei kukaan voi laskea. Rakennetaanpa tälle perustukselle kullasta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai oljista, aikanaan tulee ilmi, mitä kukin on saanut aikaan.”* (1. Kor. 3:11–13).

Lähtökohtana on siis aina Kristuksen sovintotyö. Sillä: *”Kristukseen, joka oli puhdas synnistä, Jumala siirsi kaikki meidän syntimme, jotta me hänessä saisimme Jumalan vanhurskauden”* (2. Kor. 5:21).

Kaikissa elämämme vaiheissa on aina rakennettava Kristus-perustalle. Parhainkaan pyhityselämä ei tee meitä vaelluksen onnistumisen perusteella kelvollisiksi Jumalalle. Mutta siitä seuraa myös se, että vaikka epäonnistuisimmekin välillä kilvoituksessamme, saamme silti levätä koko ajan Kristus-kalliolla, hänen anteeksiantamuksessaan. Kun olemme kuuliaisia Hengelle, olemme samalla kuuliaisia Kristukselle. Luemme epistolasta: *”Pietari, Jeesuksen Kristuksen apostoli, tervehtii valittuja, jotka asuvat hajallaan, muukalaisina... ja jotka Isä Jumala suunnitelmansa mukaisesti on Hengellään pyhittänyt elämään Jeesukselle Kristukselle kuuliaisina ja hänen verellään puhtaaksi vihmotuina.”* (1. Piet. 1:1,2). Kristuksen sovintotyön saamme omaksemme uskon kautta. Eli: *”Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo”* (Room. 5:1,2).

”Ja selvää on, ettei kukaan tule vanhurskaaksi Jumalan edessä lain kautta, koska ”vanhurskas on elävä uskosta”” (Gal. 3:11).

Edellisessä raamatunkohdassa sanotaan että Jumalan antama laki ei voi auttaa meitä tulemaan vanhurskaiksi Jumalan edessä. Se ei auta myöskään meitä pyhittymään Jumalan tahdon mukaisesti. Laki kyllä osoittaa rikkomuksemme ja näin paljastaa meidät syntisiksi, mutta se ei voi auttaa meitä sen pidemmälle. Niinpä jokainen joka rakentaa lain varaan, olipa se sitten pyrkimistä kelvata Jumalalle, eli vanhurskautumista, tai pyrkii oikeaan vaellukseen hänen edessään, johtaa se kuitenkin aina kirotuksi tulemiseen. On kirjoitettu: *”Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; sillä kirjoitettu on: ”Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee.”* ”... Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme - sillä kirjoitettu on: *”Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu”*” (Gal. 3:10, 13). Kristus otti siis taakakseen syntimme ja kuoli kirottuna ristinpuulla.

Kuitenkin aina riittää niitä jotka vaativat lain mukana oloa uskovienkin elämässä. Laki on tosin hyvä jos sitä lain mukaisesti käytetään, eli näyttämään oman turmeltuneen luontonsa mukaisesti eläville ihmisille heidän syntinsä. Lain kautta tulee synnintunto. Luonnollisille ihmisille ja jumalattomasti eläville on saarnattava parannusta ja kääntymystä. Mutta sitä joka on Kristuksessa ja hänelle kuuliainen, ei saa ahdistaa enää lailla. Joka sellaista vaatii, on Sanan mukaan myös itse kirottu.

Kristuksessa ja Hengessä vaeltaminen ovat aina vapautta laista. Orjuuden on oltava poissa. *”Tosin joukkoomme oli tullut eräitä valeljiä urkkimaan, millaista on se vapaus, jonka me olemme Kristukselta Jeesukselta saaneet. Heidän tarkoituksenaan oli saattaa meidät lain orjuuteen.”* (Gal. 2:4). Ja: *”Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus”* (2. Kor. 3:17). Jeesus sanoo vielä: *”Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä.”* (Joh. 6:63).

Emme saa silti kuvitella, niin kuin eräät väittävät, että lain poistaminen julistuksesta antaisi samalla luvan turmeltuneen luonnon mukaiseen elämään, eli syntiin. Näin monet lakia saarnaavat fariseukset väittävät. Ei, päinvastoin: *”Teidät on kutsuttu vapauteen, veljet. Mutta älkää tämän vapauden varjolla päästäkö itsekästä luontoanne valloilleen, vaan rakastakaa ja palvelkaa toisianne”* (Gal. 5:13). Ja lisäksi: *”Jos elätte luontonne mukaan, te kuolette, mutta jos Hengen avulla kuolettatte syntiset tekonne, te saatte elää. Kaikki, joita Jumalan Henki johtaa, ovat Jumalan lapsia.”* (Room. 8:13,14).

Koko ajan ja joka hetki on siis muistettava, että lakia ei ole pantu vanhurskaalle (1. Tim. 1:9). Sen sijaan: *”Tarkoitin tätä: antakaa Hengen ohjata elämäännne, niin ette toteuta lihanne, oman*

itsekkään luontonne haluja. Liha haluaa toista kuin Henki, Henki toista kuin liha. Ne sotivat toisiinsa vastaan, ja siksi te ette tee mitä tahtoisitte. Mutta jos Henki johtaa teitä, ette ole lain alaisia.” (Gal. 5:16–18). Ei laki vaan armo. Ei liha vaan Henki.

Otamme vielä muutamia raamatunkohtia tähän asiaan liittyen. ”*Lihan aikaansaannokset ovat selvästi nähtävissä. Niitä ovat siveettömyys, saastaisuus, irstaus, epäjumalien palveleminen, noi-tuus, vihamielisyys, riidat, kiihkoilu, kiukku, juonittelu, eripuraisuus, lahkolaisuus, kateus, juomin-git, remuaminen ja muu sellainen. Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen. Sellaista vastaan ei ole laki. Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen. Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme.”* (Gal. 5:19–25).

”*Joka lihaansa kylvää, se lihasta turmeluksen niittää; mutta joka Henkeen kylvää, se Hengestä iankaikkisen elämän niittää”* (Gal. 6:8).

Jos emme vaella Hengen mukaan, olemme lihallisia ja elämme turmeltuneen luontomme mukaisesti. Laki vain lisää kaikenlaisia himoja, itsekerskausta ja kaikkinaista vääryyttä. Vain Henki tekee eläväksi ja vapauttaa sielun palvelemaan Jumalaa hänen tahtonsa mukaan. ”*ja hän on myös tehnyt meidät kykeneviksi palvelemaan uutta liittoa, jota ei hallitse kirjain vaan Henki. Kirjain näet tuo kuoleman, mutta Henki tekee eläväksi.”* (2. Kor. 3:6).

”*Sillä mikä laille oli mahdotonta, koska se oli lihan kautta heikoksi tullut, sen Jumala teki, lähettämällä oman Poikansa syntisen lihan kaltaisuudessa ja synnin tähden ja tuomitsemalla synnin lihassa, että lain vanhurskaus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan mukaan, vaan Hengen. Sillä niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen mieli. Sillä lihan mieli on kuolema, mutta hengen mieli on elämä ja rauha; sen tähden että lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan lain alle, eikä se voikaan. Jot-ka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset. Mutta te ette ole lihan vallassa, vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki teissä asuu. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa.”* (Room. 8:3-9).

Emme voi tuottaa elämällämme kunniaa Jumalalle jos olemme lihan vallassa. Työ Jumalan valtakunnassa on tuolloin kutakuinkin turhaa koska Jumala ei rakenna lihalle. Saatamme lihallisuudessamme jopa turmella Jumalan työtä ja viedä kalliita sieluja vain kauemmaksi Herrasta, kun heidät piti voittaa elämän tielle.

Meillä on suuri houkutus uskovinakin palata takaisin lain tielle. Kun tunnemme itsessämme kurjuutta, heikkoutta, synnin viettelyksiä ja muuta sellaista, alamme kovin herkästi korjaamaan tilannettamme koettamalla elää nyt tarkemmin Herran tiellä. Se kuulostaa oikealta. Mutta samalla saatammekin alkaa tekemään uudelleen niitä töitä joita laki vaatii. Olemme nyt yhä pahemmin lain alla. Tilanteemme yhä pahenee ja joudumme ajan myötä epäuskoon, jopa epätoivoon ja muihin suuriin synteihin. Ei, viheliäisinäkin on vaellettava Hengessä ja saatava elää Hengestä. Ei Raamattu opeta että jos vaellamme hyvin, voimme sitten elää Hengessä. Ei, päinvastoin. Lain tehtävä on paljastaa meidät syntisiksi, mutta emme me ole laille mitään velkaa. Jos tunto syyttää, ainoa oikea paikka on mennä Kristukset luo ja saatava häneltä anteeksiantamus hänen veressään. Vain siten tunto rauhoittuu. Mikään muu mahti ei voi sitä tehdä. Jos vaelluksemme ontuu, on mentävä Kristukselta pyytämään pyhitystä ja voimaa. Hän on myös meidän pyhityksemme. Sitä hän toteuttaa meissä Henkensä kautta.

Mitä tämä kaikki merkitsee?

Käymme nyt läpi syvemmin saatua valtavaa informaatiota. Herra meitä siinä auttakoon.

Olemme jo edellä todenneet että kaikki hengellinen elämämme perustuu yksin ristiinnaulitun Kristuksen työhön ristillä uskolla omistettuna. Koska myös laki naulittiin Kristuksen kanssa ristille, Jumalan vanhurskaus on ilmoitettu ilman lakia. Jumalalle tullaan kelvollisiksi vain ja yksin uskosta. ”*Mutta ilman uskoa on mahdoton olla otollinen* (Hepr. 11:6). Pelkkä Jumalan lapseksi tuleminen ei riitä ajan mittaan koska meidän tulee myös vaeltaa elämämme ajan Jumalan tahdon mukaisesti.

Emme saa jäädä kapaloihimme ja alaikäisiksi. Kirjoitettu on: ”...*etemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa; vaan että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaisimme häneen, joka on pää, Kristus*” (Ef. 4:14). ”Heprealaiskirjeestä luemme: ”*Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herra*” (Hepr. 12:14). Tarvitsemme pyhän elämän päästäksemme näkemään Herran kasvot iankaikkisuudessa. Sillä kirjoitettu on: ”*Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä*” (1. Piet. 1:16). Pyhä on sellainen ihminen joka on syntynyt Pyhästä Hengestä ja elää hänen yhteydessään Hengen johdatuksessa. Pyhä ihminen on erotettu maailmasta Herralle. Vastaanottaessaan Kristuksen, ihmisestä on tullut pyhä. Mutta on siis myös vaellettava Pyhän mukaan. ”*Älkää olko veltoja, olkaa innokkaita, palakoon teissä Hengen tuli, palvelkaa Herra*” (Room. 12:11).

Ja miten se tapahtuu?

Ensiksikin on kuoltava omalle itselleen. Emme voi näet elää pyhää elämää ja samalla kertaa turmeluneen luontomme mukaista elämää. Henki ja liha eivät sovi yhteen. Ne ovat toisiaan vastaan. ”*Jot- ka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset*”. Palaamme nyt jo usein aiemmin käytyyn perusasiaan. Kuolimme kasteessamme yhdessä Kristuksen kanssa. Eli: ”*Tiedättehän, että meidät kaikki Kristukseen Jeesukseen kastetut on kastettu hänen kuolemaansa*.” (Room. 6:3). Tästä seuraa että: ”*Kun Kristus kuoli, hän kertakaikkisesti kuoli eroon synnistä. Kun hän nyt elää, hän elää Jumalalle. Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä ja elätte Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa*.” (Room. 6:10,11). Olemme jo siis kuolleet pois synnistä Kristuksen kanssa. Tämä on Jumalan sanan vakuuttama tosiasia. Emme siis yritä enää kuolla uudelleen pois synnistä. Voimme vain sanoa: tehty mikä tehty ja uskoa se. Vaikka näemme syntimme ja lankeamme usein yhä uudelleen, se ei tee Sanan lupausta mitättömäksi. Olemme edelleen kuolleet pois synnistä, vaikka kokemuksemme puhuu vielä muuta. Älä anna kokemusten viedä uskoasi ja Jumalan lupauksia. Kun pysyt Hengen lupauksissa, ajan mittaan huomaat kuitenkin, että Henki ja Kristuksen risti tekevät sinussa työtään ja näet vähitellen että voittojakin tulee. Sinusta on alkanut säteillä Kristuksen kasvot. Se näkyy kärsivällisyyden, laupeuden, nöyryyden ja muidenkin Kristuksen luonteenpiirteiden ilmestymisenä sinuun. On alkanut näkyä Hengen hedelmät. Tämä on uutta elämää, paljon suurempaa kirkkautta kuin Mooseksen katoava kirkkaus. Hengen virka on suunnatonta kirkkautta (lue lisäksi 2. Kor. 3:7–13).

Me olemme siis kuolleet pois laista. Tästäkin olemme aiemmin puhuneet, mutta palautetaan mieliin myös tämä sanankohta: ”*mutta nyt me olemme irti laista ja kuolleet pois siitä, mikä meidät piti vankeina, niin että me palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa*.” (Room. 7:6). Luimme äsken: ”*Kirjain näet tuo kuoleman, mutta Henki tekee eläväksi*.” Olemme siis kuolleet Kristuksen kanssa ristillä mutta eläviksi tulleet uskoessamme häneen. Kaikki tähän liittyvä on sanottu seuraavassa: ”*Kasteessa teidät yhdessä hänen kanssaan haudattiin ja herätettiin eloon, kun uskoitte Jumalaan, joka voimallaan herätti Kristuksen kuolleista*” (Kol. 2:12).

Kun näin puhumme ja opetamme, emme puhu joistakin kehällisistä asioista, joita apostoli Paavali itsekseen kammiossaan pohdiskeli. Joku pitää näitä asioita vain joidenkin viisastelevien teologien mielenkiinnon kohteina, mutta eivät ole sitten heidänkään mielestään kovin tärkeitä kristillisessä elämässä. Mutta ei, puhumme nyt kristinuskon peruskysymyksistä. Olemme nyt asioiden ytimessä. Olemme nyt Kristuksen opissa ja Pyhän Hengen antaman elämän äärellä.

Miten tämä kaikki saadaan?

Miten tämä asiasältö voidaan saada henkilökohtaiseksi oivallukseksi ja sen myötä uudeksi elämäksi?

Jotta voimme elää Hengessä, se edellyttää kuuliaisuutta Jeesukselle ja Hengelle. ”... ja jotka Isä Jumala suunnitelmansa mukaisesti on Hengellään pyhittänyt elämään Jeesukselle Kristukselle kuuliaisina ja hänen verellään puhtaaksi vihmottuina. Tulkoon armo ja rauha yhä runsaampana teidän

osaksenne.” (1. Piet. 1:2). Tätä jaetta lainasimme jo edellä. On opittava kuuntelemaan Jumalan Pyhän Hengen puhetta meille. Puhe voi olla kuin kuiskauksia meidän sisimpäämme. Meluava ihmisjoukko ei sellaista kuule. Tarvitaan hiljaisuutta ja Herran luona olemista. Kuuntele siis ystävä mitä Herra tahtoo sinulle puhua. Hän ei huuda, ei ole metelissä tai myrkyssä. Hän on hiljaisessa tuulen huminassa. Vain siinä tilassa profeetta Eliakin kuuli Jumalan puheen (1. Kun. 19:11–13). Meillä on tästä paljon opittavaa, eli on oltava hiljaa Herran edessä. Hiljaisuudessa hänet kohdataan. Olet sellainen kristittyinä kuin olet rukouselämässäsi. *”Toivokaa ja iloitkaa, ahdingossa olkaa kestäviä, rukoilkaa hellittämättä”* (Room. 12:12).

On varottava elämistä vain pelkän opin varassa ilman Henkeä, niin tärkeä kuin se oikea oppi onkin. Pelkkä kirjain ei hyödytä jos se ei ole saanut uskossa sulautua kuulijaansa. Luimme: *”Kirjain näet tuo kuoleman, mutta Henki tekee eläväksi.”* Jumalan sanassa on jo voima mutta ei se synnytä uutta elämää jos Herran Henki ei ole mukana julistuksessa. Vaikka sanotaan että usko tulee kuulemisesta, ei se mitään automatiikkaa ole. Israel hukkui erämaahan vaikka kuuli koko ajan Jumalan puhetta. *”Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niin kuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat”* (Hepr. 4:2). Jeesuksen sanat fariseuksista kuuluvat: *”Älkää välittäkö heistä, he ovat sokeita sokeiden taluttajia. Ja kun sokea taluttaa toista sokeaa, molemmat putoavat kuoppaan.”* (Matt. 15:14). Eihän kastekaan pelkästään toimitettuna tekona vanhurskautta ketään (Luterilaisen Kirkon Tunnustuskirjat).

Aikamme Luterilaisessa kirkossa ja joissakin sen vanhoissa herätysliikkeissä opetetaan kuitenkin jo yleisesti että tuli me jo kasteessa uskoon, uudestisyntyimme ja saimme siinä Pyhän Hengen. Kun nyt vain rakastamme toisiamme ja teemme hyvää, kaikki on kunnossa ja kerran sitten päästään taivaaseen, jopa suorastaan joudutaan sinne. Yhä useammat piispat ja papit opettavat jo että kaikki ihmiset pääsevät taivaaseen. Ei siis mitään puhetta kääntymisestä, uudestisyntymisestä uskon kautta, ei sanaakaan kilvoituksesta. Jäljet ovat järkyttävät. Elämme tämän tähden ajassamme jonkinlaisia jälkikristillisyyden ja uuspakanuuden uskontoaika. Herran Henki on hylätty ja hänen voimansa. Ihmisjärki, koulutus ja yleiset mielipiteet on nostettu sen sijaan kunniaan. Olemme lopunajassa.

Jumalan kymmenen käskyä kertovat olemmeko me oikealla tiellä. Lopun aikana, vainojen puhjettua kestävät vain ne joilla usko Kristukseen ja pitävät hänen käskynsä. *”Tässä on pyhien kärsivällisyys, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon”* (Ilm. 14:12). Vain pyhien kärsivällisyys, usko ja pitäytyminen Jumalan sanaan vievät lopulta voittoon. Tässä ei tarkoiteta tietenkään Mooseksen lain pitämistä, vaan kymmenen käskyn pitämisen ainaisesta siunauksesta.

Jumalan valtakunnan tuntomerkki on aina voima, Pyhän Hengen voima. Seuraavassa on muutamia sanakohtia tästä. *”...otan selvää noiden rehentelijöiden voimasta. Heidän puheistaan en välitä, sillä Jumalan valtakunta ei ilmene puheina vaan voimana”* (1. Kor. 4:19,20).

”Mehän tiedämme, te Jumalalle rakkaat veljet, että hän on teidät valinnut, sillä evankeliumi ei tullut teidän luoksenne vain sanoina vaan myös Pyhän Hengen voimana, kun me täynnä varmuutta sitä julistimme. Tiedättehän itsekin, miten me toimimme teidän luonanne, teidän parhaaksenne.” (1. Tess. 1:4,5).

”En näet rohkene puhua mistään muusta kuin siitä, mitä Kristus on minun kauttani tehnyt saatukseen maailman kansat kuuliaisiksi, puheiden ja tekojen, tunnustöiden ja ihmeiden avulla, Jumalan Hengen voimalla...” (Room. 15:18,19).

”ja itse Jumala vahvisti heidän todistuksensa: hän antoi heidän tehdä tunnustekoja ja ihmeitä, monia voimallisia tekoja, ja jakoi Pyhän Hengen lahjoja tahtonsa mukaan” (Hepr. 2:4).

Missä Hengen voimaa ei ole, siellä ei ole aitoa Jumalan valtakuntaakaan, olkoon pelkkä oppi hyvältäkin kuulostavaa. Ei pelkkä oppi vielä ketään taivaaseen johdata. Se olisi helppoa. Jeesus neuvoo: *”Pysykää siis alati valveilla ja rukoilkaa itsellenne voimaa, jotta selviäisitte kaikesta siitä, mikä on tapahtuva, ja kestäisitte Ihmisen Pojan edessä.”* (Luuk. 21:36). Aivousko ei ole aitoa uskoa. Elävään uskoon tarvitaan aina Hengen voima.

On tärkeää että Henki saa asua täyteydessään meissä. Eli ”Älkää juopuko viinistä, sillä siitä seuraa rietas meno, vaan antakaa Hengen täyttää itsenne” (Ef. 5:18). Mutta edellisessäkin lainauksessa ei tarkoiteta jotakin erityistä ”henkikokemusta”, salamaniskua ja jyrähdystä, vaan että vaelamme kokonaan Hengen johdatuksessa.

Kaikessa tulee olla Pyhä Henki mukana. Jo uskoontulossa tarvitaan Pyhän Hengen voima. Tuttussa evankeliumitekstissä luemme: ”Hän tuli omiansa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä” (Joh. 1:11,12). Ja ”Henki itse todistaa yhdessä meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia” (Room. 8:16).

On siis voimakysymys tulla Jumalan lapseksi. Myös uskon saaminen on Hengen vaikutusta. Pyhän Hengen voimasta uskon kautta olemme tulleet Jumalan lapsiksi. Siinä Hengessä ja voimassa meidän tulee myös vaeltaa.

Koskaan ei voi olla mukana julistuksessa ja elämässämme liikaa Pyhää Henkeä. Joskus on näin arveltu. Mutta silloin, jos on näin ollut, on mukana ollutkin ihmisen sielunvoima ja ylihengellisyys, eli hurmoshenki. Ei Jumalaa voi olla kristillisyydessä koskaan liikaa ja Pyhä Henki on jumaluuden kolmas persoona. Eikä Pyhä Henki ohita koskaan Kristusta, Jumalan Poikaa. Henki on Kristuksen kirkastaja ja Totuuden Henki.

En tiedä, olenko osannut kirkastaa tätä suurta salaisuutta oikealla tavalla, eli mitä on elää Hengessä ja hänen johdatuksessaan. Kuulija tai lukija sen päättäköön. Kaikki aito omaksuminen Hengen maailmassa vie kuitenkin paljon aikaa. Älä siis pety jos asiat eivät yhdellä kertaa aukene. Tämän kirjoittajaltakin meni asioiden oivaltamiseen monia vuosia. Mutta silti pitää niitä uudelleen ja uudelleen kerrata, ettei löydä itseään taas lain alta.

Mutta Hengen vaikutuksessa on tätä kirjoitettu. Kirjoittaja on vain ase Suuren Jumalan kädessä. Voimamme on Sanassa ja Hengessä.

Pyhä Jumalan sana yhdessä Pyhän Hengen kanssa johtakoon sinut elämään Hengessä ja näin Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. Kirkastakoon Henki jokaiselle Jeesusta Kristusta, uskon alkajaa ja täyttäjää. Sana kehottaa meitä elämään Hengessä ja Totuudessa, Jumalan Voimassa.

” Jätän nyt teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun, sen sanan, jossa on voima rakentaa teitä ja antaa perintöosa kaikkien pyhitettyjen joukossa. ” ” (Ap. t. 20:32). Aamen.